

Lukunäyte:

Löytyi lähinnä rouskuja, mutta tattejakin oli vielä. Puolukat sieltä oli jo pääosin poimittu. Sienestys oli hauskaa, kun sai jutustella samalla Saimin kanssa. Saimi kertoi ensi töikseen ihmettelevänsä, miten yhteiskoululainen viitsi olla hänen seurassaan. Hänhän oli pelkkä piika.

- Mitä ihmettä sinä puhut! Ei kai se yhteiskoulu ihmistä sen kummemmaksi tee. Tai ei se minua ainakaan ole tehnyt.

Idaa alkoi suorastaan naurattaa: - Ehkä se ei ole vielä ehtinyt! Olen ollut siellä vasta pari viikkoa.

Sitten hän jatkoi vakavoituen: - Jos se koulu sellaista tekisi, että ihminen alkaisi luulla olevansa muita parempi, niin eihän se sitten mikään sivistyslaitos olisi. Jos minä joskus rupeaisin niin koppavaksi, ettei sinun seurasi kelpaisi, niin saat vaikka nipistää minua sitten. Vaikka olisin tohtori tai pehtori tai ihan mitä tahansa! Tällä puheella, muistathan!

Kotona Ida siivosi ja siivutti tatit ja laittoi ne lankaan roikkumaan talon seinälle. Äiti saisi ne siitä korjata muutaman päivän päästä tai ennenkin, jos sade uhkaisi. Rouskut hän ryöppäsi ja laittoi suolaan.

Ilma tuntui painostavalta, kostean kuumalta. Iltaa kohti tuuli alkoi nousta, ja yhä tummempia pilviä kasaantui taivaalle. Pitkä hellekausi oli purkautumassa ukkoseen. Onneksi Idan ei tarvinnut vielä sunnuntaina lähteä polkemaan kohti Högforsia.

Rajuilma alkoi yhtäkkisesti. Ukkosen jyrinät tuntuivat tärisyttävän koko taloa. Vaikka oli valoisaa, salamat olivat kirkkaita ja näyttäviä. Äiti alkoi tehdä lähtöä navetalle ennen normaaliaikaa.

- Lehmät pelkäävät. Menen rauhoittamaan niitä ja varmistan, että kaikki on hyvin, äiti sanoi.

Ida tarjoutui lähtemään äidin mukaan.

- Et tietenkään lähde. Pysyt täällä sisällä Toivon kanssa. Ja tuon, sitä pelottaa myös, äiti sanoi osoittaen Juho-setää.

Se taisi olla totta, vaikka Juho-setä ei sanonut mitään ja yritti istua penkillä tyynenä ja vapisematta. Idaa ei pelottanut. Vaikka heidän mökkinsä oli mäellä, se oli pieni ja matala. Ei salama siihen osuisi. Etu oli nyt sekin, ettei heillä ollut sähköjä. Ida mietti hetken, veti sitten verhot ikkunoiden eteen ja hyppäsi keittiön levitettävälle puusohvalle.

- Tulkaas tänne! Nyt pelataan korttia!

Äiti ei oikein hyvällä katsonut kortinpeluuta, mutta Juho-setä ja Ida pelasivat joskus keskenään, kun äiti ei ollut katsomassa. Toivoakin kortit kiinnostivat, vaikkei hän tietenkään vielä osannut pelata.

He pelasivat öljylampun hämärässä valossa seiskaa ja kasinoa. Kasino oli Idan suosikki, koska siinä sai vähän laskea, mutta nyt ei laskeminen ollut pääasia.

Onneksi ukonilma ei kestänyt kauaa. Sade jatkui rankkana, mutta äidin palatessa navetalta salamointi oli jo aikaa sitten loppunut ja kortit piilotettu. Ida kävi katsomassa, että kanoilla oli kaikki hyvin. Tuuli oli heittänyt paria sankoa pitkin pihaa, ja puista oli katkennut oksia. Ida nosti sangot sisään, mutta jätti oksat maahan sateeseen, kävi huussissa ja juoksi sisään.

Hän pakkasi reppunsa valmiiksi ja kömpi nukkumaan. Aamulla oli taas aikainen herätys ja pyörämatka takaisin Högforsiin.